

18. s. e. Tref. 2019 - Ingemar Andersson (LFS)

Tekster: Psalt 96; 2 Krøn 1:7-12; 1 Kor 1:1-9; Matt 22:34-46; II Joh 10:22-39

Vägen till Guds rike. Trons lydnad/Trons väg till visshet

Antiochus IV var en grekisk kung som ca 200 år f.Kr. härskade över judarna med mycket våld och förtryck. Han ville påtvinga judarna hellenistisk kultur och religion, utropade sig själv till gud och kallade sig Antiochus Epifanes, den gudomlige. Han förbjöd judarna att fira sabbaten och han förbjöd omskärelsen. Templet vanhelgade han på det grövsta genom att ställa upp en staty av guden Zeus på altaret. Och i alla byar och städer restes altaren till de grekiska gudarna.

I en liten by öster om Jerusalem startade en motståndsrörelse, som under Judas Maccabeus' ledning besegrade och fördrev grekerna. Templet renades och återinvigdes och sedan dess firar judarna i slutet av december en åtta dagars "Chanuka" – tempelinvigningens högtid.

Nu inföll tempelinvigningens högtid i Jerusalem. Det var vinter, och Jesus gick omkring i Salomos pelarhall i templet. Så börjar vår predikotext. Runt Jesus samlades nu några judar. De begärde klarhet i en viktig fråga: Hur länge vill du hålla oss i ovisshet? Om du är Messias, så säg det öppet till oss!

"Trons väg till visshet"

löd en av rubrikerna över dagens predikotext. Och visshet ville de här judarna få. Då hade de väl vänt sig till den rätte med sin fråga? Ja - men i vilken avsikt kom dessa frågare? Vad drev dem? Kämpade de med tvivel och anfäktelser? Var det oroliga syndarehjärtan som sökte frid hos Jesus, syndares Frälsare?

Jesu svar till dem visar något annat: *Jag har sagt er det, och ni tror det inte. Gärningarna som jag gör i min Faders namn vittnar om mig.* De behövde tydligen inte sväva i ovisshet. Gång på gång vittnar Johannes i sitt evangelium om hur människor lyssnade till Jesus och kom till tro. Och gång på gång talar han om mångas, och då särskilt de andliga ledarnas, hårdnackade motstånd mot Jesus, hur de förkastade hans undervisning och på alla sätt försökte fresta och snärja honom med sina frågor.

Hur länge vill du hålla oss i ovisshet? Om du är Messias, så säg det öppet till oss! Det fanns mer än nog av vittnesbörd om vem Jesus var, men de trodde inte på honom. Varför? Jesus svarar: Ni tror inte, därför att ni inte hör till mina får. Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem och de följer mig.

Här är den avgörande skällnaden, det som avgör vem som är en kristen och vem som inte är det: Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem och de följer mig. De hör, tror, följer den gode herden – det gör inte den som inte är ett Jesu får. Ni tror inte, därför att ni inte hör till mina får.

Man kan med sina frågor hyckla intresse för vem Jesus verkligen är. Man kan söka efter visshet i andliga ting, men man förkastar Guds ord och Jesu undervisning. Mina ord och mina gärningar vittnar om mig, säger Jesus till frågarna, men de trodde inte på honom.

Så oerbört många sådana det finns i dag. De andliga frågorna lever. Människor söker mål och mening i sina liv, man söker svar, man vill ha visshet, men att ta till sig Jesu ord, tro Bibelns vittnesbörd – något så enfaldigt kan man inte nöja sig med. Och då får man fortsätta leva i ovisshet, i otro.

Det är modernt och fint att vara en sökare. Det är det däremot inte att påstå att man har funnit Sanningen, och att man är viss och trygg i denna Sanning. Nej, man får inte vara säker. Det kan ingen vara, menar man. Och så blir tvivlandet och sökandet ett självändamål, en sorts livinställning, där man tror att just ovissheten är det enda svar som ges på livsfrågorna.

Hur länge vill du hålla oss i ovisshet? Om du är Messias, så säg det öppet till oss! De ovissa frågarna den gången skylldes sin ovisshet på Jesus, fast de hade de klaraste ord och gärningar som vittnade om honom: *Jag har sagt er det, och ni tror det inte. Gärningarna som jag gör i min Faders namn vittnar om mig.* Deras ovisshet var ren förnekelse, klädd i lite finare omskrivningar.

Sådan förnekelse finns också inom sådana andliga riktningar där man hävdar att ingen egentligen kan komma till trons visshet, att en kristen alltid måste sväva i ovisshet om sitt nådastånd. Men att upphöja tvivel och osäkerhet till norm för kristna, det är att förneka Skriftens klarhet, det är att skylla ovissheten på Gud och hans ord. Ingen som vill ha trons visshet behöver vandra i tvivel och ovisshet! HERRENS undervisning är fullkomlig, den ger själen nytt liv.

HERRENS vittnesbörd är sant, det gör enkla människor visa. HERRENS befallningar är rätta, de ger glädje åt hjärtat. Hans bud är klart, det upplyser ögonen, Psalt. 19:8-9.

Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig. När dina ord öppnas, ger de ljus och skänker förstånd åt enkla människor, Ps. 119: 105, 130.

En ”matfråga”

Är tron oviss, svag och vacklande, bör man undersöka orsaken. Mången kristen plågas av tvivel och ovisshet, plågas av att inte kunna tro som man vill och längtar efter. En orsak till detta kan vara att man slarvat med den andliga maten. Man kan ha ätit för lite eller för dåligt, eller rentav obälsosam mat. Man har inte unnat själen att sitta ner vid Guds i Skriften dukade bord. Man är svältfödd och därmed andligt försvagad, och då drabbas man lätt av tvivel och otrossmitta. Här är botemedlet Guds ord – ät, läs, hör!

En annan orsak till ovisshet i tron är att man vänt blicken mot sig själv. Och där ser man ingenting som vittnar om något andligt liv. Tvärtom, man ser tvivel, misslyckanden, syndafall, och så hamnar man i ovisshet om man bör till Jesu får eller ej. Kanske har man tagit miste på alltsammans och står utanför.

Paulus uppmanar: Pröva er själva om ni lever i tron, pröva er själva, 1 Kor. 13:5. Men här vänder vi lätt på det hela. Vi prövar inte om vi lever i tron, utan om tron lever i mig. Men då har jag vänt blicken åt fel håll. Och då blir det ovisshet och osäkerhet, för hos mig själv finns intet visst och säkert. Då kommer tvivlen på om jag överhuvudtaget är ett Guds barn.

Men det handlar inte om vad jag finner hos mig, hur stark eller svag tro jag tycker mig äga, utan om vem jag tror på. Och är min tro och mitt hopp knutet till Jesus, så är det en saliggörande tro, hur svag och vacklande den än uppfattas. Och trons väg till visshet, trons hydnad, har Jesus anvisat i vår text: Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem och de följer mig.

Att vilja böra och tro, att önska, längta efter detta, är tro, född av Anden. Den näres och tillväxer genom bruket av Ordet och sakramenten, de medel Gud gett oss till att föda, fostra och underhålla det andliga livet. När Skriften talar om sådana som ägde en rätt tro – ”din tro har frälst dig, gå i frid” – vad var kännetecknet? Var de oförskräckta, starka troshjältar, sådana som vi gärna föreställer oss vittnar om en stark tro? Deras tro visade sig i att de kom till Jesus med sin synd och nöd, och hos honom fann de vad de sökte, förlåtelse, frid och ro i hjärta och sinne.

Jag behöver dig, o Jesu, Ty i mig bor intet gott, Ingen tro och ingen kärlek, Ingen kraft, nej, synder blott... - det är trons språk, att ingenting ha i sig själv, men allt i Frälsaren.

Jag känner mina får

Hur osäkert det nu än är hos oss, så är det något annat med Jesus: Jag känner mina får, säger han. Där finns ingen ovisshet. Han känner dem och det har välsignade följder: Jag ger dem evigt liv, och de skall aldrig någonsin gå förlorade, och ingen skall rycka dem ur min hand. Vad min Fader har gett mig är större än allt, och ingen kan rycka dem ur min Faders hand. Jag och Fadern är ett. Här är visshet och trygghet utöver allt annat!

Men när Jesus så uppenbart klargjorde att han var den av Gud sände, att han var Messias, hade judarna hört nog. De tog upp stenar och tänkte slå ihjäl honom. Men Jesus frågar dem:

Många goda gärningar från Fadern har jag låtit er se. För vilken av dem vill ni stena mig? Judarna svarade: Det är inte för någon god gärning vi vill stena dig, utan därför att du hädar och gör dig själv till Gud, du som är en människa.

Men Jesus svarar: Står det inte skrivet i er lag: Jag har sagt att ni är gudar? Om han nu kallar dem som fick Guds ord för gudar - och Skriften kan inte göras om intet - hur kan ni då säga till honom, som Fadern har helgat och sänt till världen: Du hädar, därför att jag sade: Jag är Guds Son.

Redan dem som fått ett uppdrag av Gud kan kallas gudar – hur mycket mer då han! Jesus är utsänd. Han använder ett uttryck som betyder ”befullmäktigat ombud”. Han har av den som sänt ut honom uppdraget att tala och handla i hans ställe, å hans vägnar. Gärningarna vittnade om vem han var och vem som sänt honom: Om jag inte gör min Faders gärningar, så tro mig inte. Men om jag gör dem, så tro på gärningarna, om ni inte kan tro på mig. Då skall ni inse och förstå att Fadern är i mig och jag i Fadern.

Men deras hjärtan är förstockade, fast i otro. Det nädestillfälle de nu fått i mötet med Jesus går dem förbi och Jesus drar sig undan och går bort ifrån dem. Och de står kvar med sin ovisshet, sina tvivel, sina förnekelser.

Hur annorlunda har inte de det, som i Kristus Jesus funnit svaret! De har en herde som känner dem mycket bättre än de känner sig själva. De äger redan här det eviga livet och vilar trygga i hans hand, varur ingen maket i världen skall kunna rycka dem. Tryggare kan ingen vara.

Herren vårdar dem. Han bär dem på sina armar och ingen nöd och ingen lycka Skall utur hans hand dem rycka. Och hans mål är blott det ena: Barnets sanna väl allena.

Amen.